

Thing at stemme imod Lovforslaget's Overgang til 3die Behandling, hvorved altsaa denne Sag forsaavidt vilde være endt fra Thingets Side. Uagtet nu dette forholder sig saaledes, uagtet den ærede Drøfsfører har udtalt, at han vil tilraade at følge denne Indstilling, og uagtet andre ærede Medlemmer have udtalt det Samme, er der ikke bestomindre af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (P. E. Olsen) og idag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig) udtalt et Haab om, at denne Sag endnu i denne Session kunde gaa igjennem, at der endnu i denne Session kunde fremkomme et Samarbejde imellem den høitærede Minister og dette Things Flertal og altsaa ogsaa Udvalgets Flertal. Da det førstnævnte ærede Medlem igaar fremsatte dette, forekom det mig, det var en saa vild Lante, at jeg ingenlunde kunde antage, den kunde fremsættes, uden at Noget var givet; jeg troede, at der laa en Bevisstshed bagved om, at man, naar man havde forsøgt det i dette Thing, vilde, naar Sagen kom ind i det andet Thing, være villig til gjennem det at indkomme dette Things Flertal. Det var den besynderlige Lante, jeg troede, der laa bag ved det ærede Medlems Udtalelse; men det ses nu, at dette ikke er Tilfældet. Det er den ganske sædvanlige Overgang fra Folkething til Landsthing, hvorpaa det ærede Medlem har tænkt, og dermed maa altsaa Alt, hvad der er knyttet dertil, baade Haab og Mishaab, være bortfaldet. Det synes mig ikke, at det fornuftigvis kan forudsættes, at der, naar den ærede Ministers Forslag bliver forkastet i dette Thing, naar det private Lovforslag, som Udvalgets Flertal indstiller til Vedtagelse, bliver vedtaget, og dette Sidste gaar ind i Landstinget, skulde fra den ærede Ministers Side kunne tænkes paa nogen Smødekommen imod dette Forslag, saaledes at vi, efter at det var behandlet i Landstinget, og det var kommet tilbage her, skulde kunne faae et frugtbart Sammenarbejde ud deraf. Jeg vil derfor gjentage Opfordringen til de to ærede Medlemmer, som have udtalt dette Haab, om, at de ville udtale, hvortil de, uagtet Stillingeren er saaledes som nævnt, knytte dette Haab, og hvori de se Veien til at faae dette Haab opfyldt, thi derpaa maa det virkelig bero, om man kan faae mindste Lillid til deres Haabs Virkeliggjørelse og knytte sit Haab til deres. Naar Ministerens Lovforslag — som jeg haaber — bliver forfattet i dette Thing, og det andet Lovforslag bliver vedtaget som dette Things Flertals Mening i denne Sag, hvortil knytter da navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig) sit Haab om, at der endnu i denne Samling skal komme et Lovforslag ud af denne Besskaffenhed? Dette Fræder virkelig et bestemt Svar. Den høitærede Minister har afholdt sig fra at give ethvertsmøhøst nok saa lille Haab; derom er der ikke Tale; og jeg tror

ogsaa, at ethvert Haab i denne Sag maa opgives. — Jeg skal dernæst knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er blevet fremsat. Jeg kan ganske tiltræde, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte om det særegne Kjerlighedforhold, som skulde være tilstede imellem Præst og Menighed i Anledning af Tiendens Erlæggelse til Præsten. — Jeg skal derhos, hvad jeg glemte igaar, udtale en Anskuelse, der er bestemt afgjænde fra, hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) igaar udtalte, idet han mente, at det nødvendigvis maatte være Præsterne tilladt at modtage Gaver. Jeg nærer lige den modsatte Anskuelse. Det maa ligesaalet være tilladt Præsterne i deres Embedsægenfab som Præster at tage imod Gaver, som det er tilladt hvilkensmøhøst anden Embedsmænd. Hvorfor er det forbudt alle andre Embedsmænd at tage imod Gaver? Det er, fordi de ikke gennem Gaver skulle lade sig bestikke til at høre Retten, til at gjøre Uret, hvor de skulle gjøre Ret, til at føie sig efter de Rige, som kunne give de store Gaver, men gjøre Uret imod de Fattige. Jeg spørger imidlertid, om ikke ganske den samme Mulighed er tilstede for Præsten? Kan en Præst ikke ligesaa let ved en Gave lade sig forføre til at gjøre Uret, idet han fører sig efter de Rige og handler imod de Fattiges Interesser? Mon Præsterne have en saadan Garanti i deres præstelige Egenfab, at det, der er forbudt alle andre Embedsmænd, ikke behøver at være forbudt dem? Har Præstestanden nu og i Fortiden vist sig at være saa grundmuret i Ret og Retfærdighed, saa grundmuret i et ømt Samvittighedsbaand, at det aldrig var dem muligt at handle imod de Fattiges Interesser? Er det Tilfældet? Jeg siger: Historien svarer et tordnende Nei! Den melder, at derom nogen særlig Stand har været tilhøielig til Bestikkelse, har det været Præstestanden. Dermed skal det ikke være udfattet nogen Bestyldning imod de nuværende Præster, og jeg har heller ikke udfattet den Bestyldning, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (P. E. Olsen) nævnte igaar, men hvad jeg maa hævde, er, at Præsterne i deres Egenfab af Præster maa stilles under de samme Betingelser som alle andre Mennesker, der blive Embedsmænd. De ere ikke i deres præstelige Tilværelse og ved deres Udbanelse garanterede imod de samme Misligheder, for hvilke vi Andre ere udfatte, men de ere undertiden i særlig Grad udfatte for Paavirkninger, som Andre ikke ere udfatte for.

Man kan paa ingen Maade gaa ud fra, at man i den Sænsende tør og bør stille Præsterne paa anden Maade som Embedsmænd end alle andre, men det synes, som om ærede Medlemmer gaa ud fra, at man, idet man forbyder Præsterne at modtage Gaver som Embedsmænd, forbyder dem at modtage hvilkensmøhøst Gave fra Hvem-